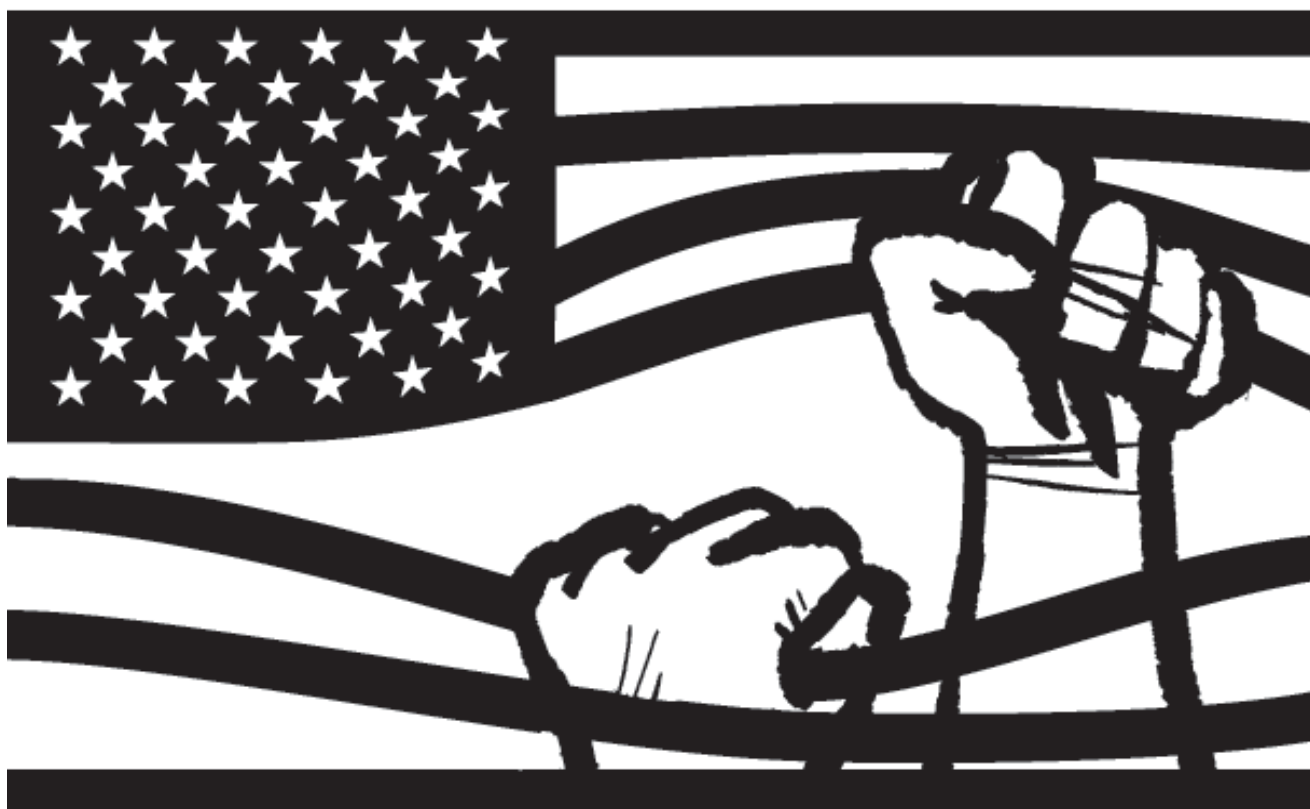

creix la resistència iraquiana s'embarranca l'ocupació imperialista

nº 43 - setembre 2003 - donativo 1,50 euros

Editorial, pàg. centrals i Correo pàg. 3, 10-11

La resistència iraquiana empantanega
l'ocupació imperialista.
A Bush no li surten els comptes
Que ho paguin ells!

Política: pàg. 4-8

Incendis: catàstrofe o deixadesa?
Aznar, Rato i el "miracle econòmic"
Cap a on va «Rojos i Roges»?

Sindical: pàg 9 i 12-18

Reduccions de plantilla,
Magnetti Marelli, Puertollano,
enseñament públic, Congrés de la IAC
Retirades amenaces de sanció a CCOO

Internacional: pàg 18-20

Argentina, Palestina

Correo Internacional 101

El imperialismo se empantana en Irak

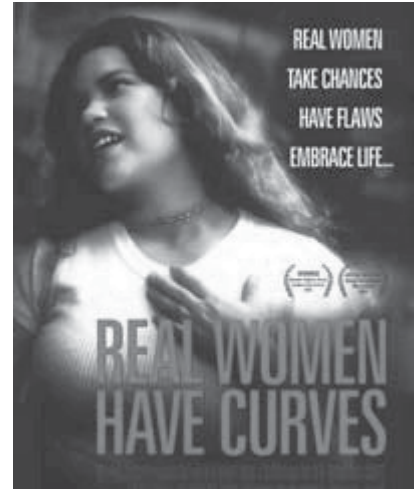
LA NOSTRA CRÍTICA RECOMANA...

LAS MUJERES DE VERDAD TIENEN CURVAS

(REAL WOMEN HAVE CURVES), primer llargmetratge de la directora Patricia Cardoso. Conta la història d'una jove llatinoamericana de 18 anys, filla d'emigrants mexicans als Estats Units, que viu a Los Angeles. El difícil equilibri entre el que ella vol i els desitjos de la seva família, els seus somnis i allò al que aspiren els seus –no sempre compatibles– és la trama del film. L'enfrontament de la protagonista amb la seva mare és la contraposició de dos móns i és més coses perquè es parla del dret a la llibertat, de l'amor i el sexe, de la tolerància, de l'enfrontament entre generacions, del valor de la cultura i l'educació...

Sense amagar la realitat de l'emigració hispana a Nordamèrica, el fet que es presenti en clau de comèdia permet somriure davant una realitat, si més no, amarga. No és gratuït que estigui basada en una obra autobiogràfica de teatre de Josefina López: treballadora sense papers d'un taller de costura de Los Angeles, la qual, nascuda a San Luis de Potosí, va tardar 13 anys en aconseguir la residència als EEUU.

Aquest film, el 2002, va ser premi de la joventut al festival de San Sebastià, i premi especial del jurat i premi del públic al festival de Sundance. I s'ha d'anar a veure perquè la seva senzillesa és, senzillament, brillant.

Rajoy, aquest home

Frases seves que ens demostren la seva personalitat (tret de Rebelion.org)

- "Es un tonto del culo" (referido a un periodista, 11/05/2002).
- "No hay ningún peligro de que la marea negra alcance a las Rías Bajas" (sobre el Prestige, 21/11/2002).
- "No puede hablarse de marea negra, sino de una situación compleja por la proliferación de manchas localizadas" (Prestige, 23/11/2002).
- "El fuel almacenado en el fondo acabará solidificándose" (Prestige, 23/11/2002).
- "La mancha que se encuentra en la zona del hundimiento es de menor importancia. Mantenemos que el fuel-oil se va a solidificar" (Prestige, 27/11/2002).
- "Hay posibilidades de que más manchas alcancen la costa, pero no tiene por qué ser grave. Lo que puede llegar son pequeñas manchas que hay que hacer el esfuerzo de ir recogiendo" (Prestige, 01/12/2002).
- "En estos momentos, la estructura se encuentra deformada. Hay planchas dobladas hacia adentro. Se piensa que el fuel está aún enfriándose, salen unos pequeños hilitos, los que se han visto, hay en concreto cuatro regueros que se han solidificado con aspectos de plastilina en estiramiento vertical. Debe salir de alguna de las grietas. Están los técnicos estudiando que significa eso" (Prestige, 05/12/2002).
- "Ese chico vulneró el derecho a la libertad de expresión del señor Aznar, que era el que estaba en posesión del uso de la palabra en ese momento" (justificando el uso de la violencia contra un chaval por gritar "no a la guerra" en un mitin del PP).
- "La gente esa sin Irak y sin el Prestige no serían nada" (sobre los manifestantes que le abuchearon en Pontevedra, 02/05/2003).
- "Tengo las mismas posibilidades que cualquier militante" (sobre la sucesión, 29/08/2003, un día antes de ser el elegido).

D'un cartell penjat als carrers de Gràcia (Barcelona) traduït del castellà:

Si tens entre 14 i 70 anys,
si vius en barris marginals,
si la vida t'ha jugat una mala passada,
si no tens treball estable,
si no tens papers,
si estàs enganxat
a les drogues,
si et costa llegir o escriure,
si ets rebel...
NOVA PROMOCIÓ
PISOS DE PROTECCIÓ OFICIAL*
informació DGIP:
tel. 93 2140100
tel. 91 3354951

* aquesta promoció inclou : menjar "escombreria", negligències mèdiques, aïllaments, tortures, pallisses sistemàtiques i desarrelament familiar

Dubtem que la Direcció General d'Institucions Penitenciàries hagi estat realment l'autora del cartell.

Els plans imperialistes s'empantaneguen a l'Iraq. La resistència del poble iraqià, que s'expressa en la mobilització massiva contra l'ocupació i en les accions armades, es converteix en un malson cada vegada més costós de

mantenir per a les forces ocupants. Els EUA han pressionat l'ONU perquè participi amb soldats d'altres Estats en l'ocupació de l'Iraq. Òbviament les grans potències hi estarien disposades si comparteixen el poder, i amb ell un tros del pastís, però els EUA no poden accedir-hi. Les accions armades i la inestabilitat general també dificulten el negoci de la reconstrucció i la venda del petroli.

El cost que l'imperialisme paga per l'ocupació militar no es mesura només en vides dels seus soldats i en els milers de milions de dòlars que li costa sinó també pel cost polític que comença a tenir als respectius països. La popularitat de Bush ha baixat en picat, la majoria de la població es declara per la retirada de les tropes, 600 famílies nord-americanes de soldats es constitueixen en l'organització Military Families Speak Out que inicia la campanya "Que tornin a casa". La falsificació de les

proves sobre les armes ha fet caure la credibilitat del president, i les accions de resistència a l'Iraq no paren de créixer i consolidar-se. Pitjor ho té Blair; l'escàndol de les mentides sobre l'armament de Sadam i la mort de David Kelly han deixat el primer ministre britànic contra les cordes. Certament, res d'això no hagués passat sense la resistència iraquiana però tampoc no seria possible sense les enormes manifestacions contra la guerra a les quals van haver de fer front Blair i la resta d'imperialistes agressors. Reapareix el fantasma de Vietnam.

Reapareix el fantasma del Vietnam

En una acció que segueix essent difícil identificar-ne l'autoria va produir-se l'atemptat de Najaf, que va provocar la mort del líder espiritual xiita Baquir al Hakim i

de quasi un centenar de persones més. Aquesta acció pretenia la divisió del poble i un enfrontament intern al servei d'assentar els plans d'ocupació, però la resposta massiva de tots els sectors davant l'atemptat ha estat el crit unànim de "fora les tropes imperialistes". En aquest context és difícil pensar en la pròxima ofensiva imperial. Bush i Blair van guanyar la guerra però ja veurem què passa amb la post-guerra.

Amb el nomenament de Mariano Rajoy –el dels "hilitos" del Prestige– com a successor d'Aznar es posen marxa el curs polític i la carrera cap al govern en les eleccions del 2004. Tots els comentaristes coincideixen que l'elecció de Rajoy és la de la continuïtat, així mateix ho ha confirmat el nou candidat del PP. Rato es queda com a número dos amb els seus resultats econòmics estrella (vegeu l'article). Les últimes estadístiques del CIS presentaven el PP ja recuperat, per sobre del PSOE, com si els efectes del curs passat ja estiguessin superats. Ho dubtem molt, hi ha hagut un política premeditada i constant per convèncer els treballadors, la joventut... que tota mobilització –per massiva que fos– no tenia cap incidència en la política del país. La vaga general contra el cop de decret ha estat una demostració que els efectes –encara que no immediats– van fer enrere els plans del Govern. L'Estat Espanyol és una excepció davant del brutal cost polític que ha tingut la guerra per Bush i Blair? En tot cas avui només tenim les preguntes.

El cicle electoral actual segueix amb les eleccions autonòmiques a la Comunitat de Madrid (26 d'octubre) i Catalunya (9 o 16 de

novembre). En el primer cas es tem una alta abstenció com a càstig a la corrupció demostrada i la connivència entre representants polítics i interessos econòmics, augmentada pel cas de Marbella i ara per la discrepància de Cristina Alberdi. La trista alternativa que és el PSOE és la millor carta que té el PP.

A les catalanes la discussió sobre la reforma de l'Estatut i/o la Constitució es posen al centre de tots els programes que preparen els partits parlamentaris, amb l'excepció del PP. La política centralista del PP ha disparat una altra vegada la reacció popular contra la presó de pobles que en realitat amaga el mantell monàrquic. Els partits constitucionalistes –inclosa ERC– volen canalitzar aquesta reacció popular amb promeses de nous estatuts que podrien fer compatible la llibertat dels pobles amb la monarquia. En tots dos casos i en les eleccions de març del 2004 s'hauran de fer passes endavant en la construcció d'una esquerra dels treballadors que defensi el dret d'autodeterminació dels pobles que nega l'Estat de la monarquia.

Incendis forestals

¿Catàstrofe o deixadesa?

Els incendis forestals d'aquest estiu a Portugal, l'Estat espanyol i França s'han tornat a descriure com una tragèdia inevitable, que només es pot prevenir amb la presa de consciència del perill que suposa el foc al bosc. Però darrera els incendis s'amaga un problema de fons: l'ús –millor dit, el desús– del bosc als països industrialitzats.

El cert és que el bosc mediterrani gairebé no genera beneficis: la fusta té un valor molt baix i no troba sortida a la indústria (a Catalunya només es tala la meitat de la fusta nova que es produeix cada any, uns 850 mil metres cúbics) i la resta d'activitats agrícoles tendeixen a abandonar-se. Per cada pagès que deixa els conreus i la ramaderia, desenes d'hectàrees queden abandonades i sense gestió. Podríem trobar molts exemples: en el capitalisme, el que no rendeix s'abandona.

Encara que sembli sorprenent, la massa forestal no deixa de créixer, en la mesura que desapareixen conreus i pastures:

els boscos catalans han guanyat una superfície equivalent a la ciutat de Barcelona en els darrers trenta anys. Però es tracta d'un bosc abandonat, on s'acumula la vegetació fins generar un volum de combustible tal que els incendis difícilment es poden extingir si en els primers moments s'escapen de control. La major part d'aquests boscos són de propietat privada i pocs propietaris se n'ocupen,

perquè el producte que n'extreuen no serveix ni per compensar les despeses de neteja i manteniment.

El foc és un element més de l'ecosistema del bosc mediterrani. Els arbres es cremen i això contribueix a la regeneració. En condicions naturals aquest patró no crearia problemes, però en l'actualitat –amb gran quantitat d'urbanitzacions i un accés massiu– els incendis són molt més freqüents, de manera que moltes espècies (que han desenvolupat diversos mecanismes de supervivència davant el foc) no poden resistir els incendis successius.

No és cert que els grans incendis siguin un procés natural ni tampoc que es derivin de

tragèdies o de conductes imprudents: els incendis prenen grans dimensions per manca d'una gestió del bosc. Els propietaris no se'n ocupen i les administracions tampoc, perquè no n'obtenen rendiment. Quan hi ha un incendi es mobilitzen bombers i voluntaris, els propietaris són indemnitzats i s'encarrega la repoblació a empreses privades. El bosc es perd i tarda dècades a recuperar-se, es posen vides en perill i el diner públic no deixa d'anar a parar a mans privades. Així hem viscut a Catalunya cicles de grans incendis el 1989, el 1994, el 1998 i aquest estiu.

L'alternativa seria un model de gestió del bosc que compatibilitzés les seves funcions socials i ecològiques amb la seguretat. Això vol dir xarxes de camins d'accés als equips d'extinció, garantia d'avituallament d'aigua, i una bona planificació que permeti tenir zones més netes des d'on atacar el foc o triar les espècies per establir barreres d'espècies de baixa combustibilitat... Un bosc gestionat, que no vol dir tampoc un parc temàtic de natura. Per tot això cal inversió pública, i cal l'expropiació del bosc improductiu, dues coses impensables en el món del capitalisme globalitzat.

Cal replantejar-se el paper dels boscos a les societats mediterrànies: enlloc de considerar-los només espais naturals a preservar... ¿no els hauríem de veure com a béns de primera necessitat que haurien de tenir la consideració de serveis públics dotats d'inversions, de propietat pública i amb una gestió real? Milers de persones entre bombers i voluntaris s'han deixat la pell aquest estiu per intentar aturar el foc. Si no hi posem remei l'estiu que ve o el proper haurem de tornar-hi.

Cristina (Barcelona)

El juliol es va realitzar l'Escola d'Estiu de LI sobre lògica i economia marxistes, amb l'assistència de més de 35 companys y companyes. Ben aviat podràs trobar materials referents a aquests temes a la nostra

Aznar, Rato i el "miracle econòmic"

En el context internacional europeu, el creixement de l'economia de l'Estat espanyol destaca per la seva fermesa aparent. Rato presumeix del 2'3% de creixement mentre Alemanya, França, Itàlia i Holanda cauen en recessió i el creixement de la zona euro cau al 0%. I a més amb el dèficit zero als pressupostos! mentre que la potent economia alemanya acumula, per segon any, un dèficit superior al 3% del PIB i França fa el mateix amb un 4%. Però s'ha d'aprofundir un mica més sota la suposada fortalesa de l'economia espanyola per veure el desenvolupament concret de la crisi econòmica de fons.

1. El creixement d'aquest darrer període prové gairebé exclusivament de la construcció que creix al 4'1%, amb un 2002 com a millor tercer any de la seva història. Les obres

milió de llocs de treball en els darrers tres anys, mentre la indústria els perdia. A la Costa del Sol el capital predominant és l'àrab, seguit del rus. Però en general

són els fons d'inversió alemanys els més actius en el sector. El col·legi d'arquitectes estima que la necessitat d'habitatge per a la població és d'unes 350.000 unitats per any, però l'any passat van construir-se'n 574.000 i aquest any es rondaran les 650.000. Així doncs el motor econòmic actual del país no és cap altre que el moviment dels capitals especulatiu, que en qualsevol moment poden prendre una altra destinació més rentable. Aquesta és la situació que fa que hi hagi més

de 2'9 milions de vivendes desocupades.

2. Però l'arribada massiva de diners impulsa fins als núvols el preu de l'habitatge construït. Els preus han crescut un 80% des del '96, un 18% en els darrers dotze mesos. Les estadístiques oficials (INE) deien el març que ja el 55% de les famílies tenen dificultats per arribar a finals de mes. L'estudi de la patronal UNESPA constata

que la despesa mitjana el 2002 va baixar un 1'3% i també va baixar la capacitat d'estalvi pel creixement rècord de l'endeutament en habitatge que ha triplicat el valor en tres anys. Aquests resultats han permès que les caixes d'estalvi hagin compensat les pèrdues en borsa amb els crèdits hipotecaris. De mitjana cada ciutadà deu a la banca o caixa d'estalvis 16.717 euros. Si a finals dels noranta a les famílies els calia el 35% dels ingressos per pagar la hipoteca, ara els cal el 47% (estudi de La Caixa). Però aquest elevadíssim endeutament i la reducció del poder de compra ofega la situació dels treballadors i amenaça de provocar una cadena de crèdits no pagats.

3. La xifra d'atur del 11'4%, que segueix essent la més alta de la UE (8'6%), amaga en realitat l'atur verdader amb una rotació enorme de l'ocupació. Més de la meitat dels contractes de 2002 durava menys d'un mes, els més nombrosos eren els de vigència màxima d'una setmana. Així, segons la memòria del CES, en realitat cada tres mesos canvia al voltant del 20% de les plantilles de les empreses.

públiques en infraestructures han crescut el 4'3% amb els fons estructurals de la UE que aporten l'1% del PIB anual. L'altre component és l'habitatge, l'índex de creixement més alt del qual s'acumula en la vivenda turística i aquesta en el litoral mediterrani des de la Costa de Sol a Alacant. Es tracta de refugis d'inversió, als quals arriben capitals especulatiu després de les grans pèrdues dels darrers tres anys a la borsa. També és la construcció la que manté l'ocupació, ha creat més de mig

4. I aquesta qüestió de l'endarreriment en l'arribada de la crisi respecte les economies més potents ens du al caràcter de la crisi capitalista actual que evoluciona des del centre cap a la perifèria. El 2000 va arrancar als EUA, el cor del capitalisme globalitzat que va entrar en recessió el 2001. Dos anys després la recessió es trasllada a les potències europees. Això és, colpeja abans els països més industrialitzats i amb la taxa d'exportació més alta, com ara Alemanya ,

abans que altres com l'Estat espanyol, molt més dèbil. Però d'això no se n'ha de deduir que l'Estat espanyol s'estigui reforçant, n'hi ha prou amb veure el deteriorament creixent del 15% de la balança comercial, amb un augment superior de les importacions sobre les exportacions. De la mateixa manera són les multinacionals les que encapçalen els expedients de regulació i acomiadaments. Aquest procés de deteriorament de l'ocupació s'accelera amb la destrucció de llocs de treball fixos: en els darrers sis mesos s'han disparat els ERE en empreses, i el nombre de pre-jubilats ja arriba als 600.000. I tot just acaba de començar.

Josep Lluís del Alcázar

Euskadi

(...) El suport a la Constitució se situa en el mínim històric, ja que és només del 30% (el 78 va ser del 31%) (...) i el 59% considera que al País Basc es viu de conjunt un retrocés democràtic (...)

(...) El 64% considera antidemocràtica la il·legalització de Batasuna (...)

(...) El 73% és contrari al tancament cautelar d'Egunkaria (...)

*Euskalbaròmetre
Últim semestre*

Oposicions d'IU

Cap a on va «Rojos i Roges»?

Juny i juliol han estat els mesos on les oposicions a IU (*Corriente Roja*) i la seva ala catalana, EUiA (*Rojos i Roges*), respectivament, s'han constituït com a corrents organitzats i públics. De fet, aquests corrents existien des de fa un temps dins d'IU, no obstant això, l'assemblea del 12 i 13 de juliol de la *Corriente Roja* (CR) va ser per a «donar cos a un corrent federal dins d'IU». CR no representa una ruptura cap a l'esquerra del projecte reformista d'IU, ni es prepara per llançar un nou partit revolucionari, sinó que intenta parar l'encara més gran dretització d'IU en el marc de la mateixa. Volen «contribuir a la recuperació i l'enfortiment organitzatiu, polític i ideològic d'IU», «...dins el respecte als estatuts, la consideració a tots els afiliats i la lleialtat al projecte comú que IU representa» (*Manifest/Convocatòria*). En aquest sentit podem definir la CR com un agrupament de la burocràcia centrista d'IU (sobre-tot del PCE) que tracta de defensar-se sense més contra l'ala més dretana de l'organització.

Rojos i Roges (R/R) de Catalunya, les relacions de la qual amb la CR estan definides amb un Protocol especial, es queixen gairebé del mateix: «La situació política catalana, espanyola i internacional exigeix cada dia respostes més compromeses, de classe, democràtiques i antiimperialistes. En canvi, l'esquerra institucional (tant la socioliberal com sovint parts constituents d'IU) donen respostes cada vegada més conformistes, integrades i seguidistes a les necessitats del sistema capitalista» (*Per una esquerra roja, democràtica i de classe*). En aquest sentit R/R no només critica la dretització d'IU/

EUiA, sinó que també posa un accent especial en el canvi de la situació objectiva de les lluites que «exigeixen respostes punyents, clares, massives i combatives.» No obstant això, «quan més gran és aquesta exigència, més tímides, grises i defensives són les respostes de l'esquerra institucional».

Adéu al partit revolucionari

R/R ¿representa una ruptura d'IU/EUiA per organitzar alguna cosa nova? De moment no, perquè es constitueix com un corrent dins d'EUiA, encara que a causa de la pressió de les últimes ruptures d'EUiA dels grups que criticaven durament la política d'aliança de la direcció amb Iniciativa per Catalunya i amb PSOE/PSC, no és tan categòrica com CR sobre el tema de lleialtat a IU/EUiA, i deixa la resposta oberta, això sí, amb molta confusió: «La situació exigeix alguna cosa més que organitzar un corrent intern d'EUiA... No necessitem un altre partit de l'esquerra alternativa que sigui producte de la dinàmica escissió/ unitat orgànica entesa a la manera del segle passat. El que volem és diferent... En primer lloc, vam concebre R/R com un agrupament polític de caràcter transitori. Només el futur podrà assenyalar quins seran els camins de represa del comunisme» (*ibid.*).

D'aquestes afirmacions ¿es pot concloure que R/R un dia pot trencar amb la IU/EUiA «institucionalista» i construir un nou partit revolucionari? Ens sembla que la resposta de la primera part de la pregunta pot ser un si amb moltes reserves, però la de la segona part és un «no» molt clar. Doncs, segons el corrent, «la crisi de la figura social de l'obrere de la fàbrica fordista i el pas a la societat precària influeixen en les formes de militància sindical, política i social dels treballadors... Les velles formes del partit de masses com a lloc on els militants poden elaborar les seves propostes, socialitzar les seves experiències, viure i organitzar els projectes de societat

alternativa, ja no existeixen. Els vells partits de masses, més enllà de la seva reducció a estructures molt minses, s'han transformat en simples màquines electorals que només discuteixen de programes electorals i on els militants que no siguin «permanents» o quadres electes només es poden dedicar a enganxar cartells. Tampoc les organitzacions revolucionàries procedents de la moguda del 68 s'han escapat de la crisi de l'esquerra, i es poden proposar tal com són, avui, com a espais orgànics de confluència, debat i organització» (*ibid.*).

En síntesi, per a R/R, els canvis en el sistema productiu han donat lloc a una nova etapa capitalista en la qual el partit revolucionari bolxevic, com l'organització del

proletariat per a dirigir la revolució socialista, ja queda obsolet. Ni els partits leninistes, ni les organitzacions de les revolucions del 68 poden respondre a les necessitats de la realitat del segle XXI. Aquests poden ser únicament agrupaments institucionals i electoralistes. Llavors ¿què proposa R/R? Per descomptat no un partit, ni bolxevic ni res: «El cicle de lluites que es desenvolupa a nivell mundial des de l'1 de gener del 94, passant per Seattle, Brasil, Indonèsia, Corea, Gènova, Barcelona, Florència... han estat produïdes i impulsades per organitzacions i militants de l'esquerra clàssica, però sobretot per l'emergència de nous moviments i organitzacions que ja no funcionen ni poden funcionar amb els criteris establerts i experimentats per l'esquerra del segle XX.» Així que pel que toca a R/R espera deixar de ser una organització d'«esquerra clàssica» i ingressar en els «moviments socials». Però hi ha

un problema: com un corrent dins d'un partit «obsolet» no es pot reivindicar com un «moviment social», li queda l'única alternativa d'intentar convertir-se en un «moviment de moviments», és a dir, ser una plataforma per als moviments. Aquest és l'objectiu real de R/R: liquidar en la teoria i en la pràctica el partit revolucionari dels treballadors. ¿Quina pena per a aquells que pensen treure un partit revolucionari del corrent de R/R!

Adéu a l'estratègia revolucionària

No obstant això, el partit leninista no és simplement una qüestió tècnica d'organització, sinó l'eina estratègica de la classe obrera per poder dirigir cap a la victòria la revolució socialista. És a dir, forma part imprescindible de l'estratègia revolucionària. Per això, liquidar el partit bolxevic és la conseqüència inevitable de la ruptura amb el programa revolucionari del proletariat. I és veritat que R/R, malgrat el seu discurs verbal sobre comunisme, no veu cap inconvenient a declarar el seu cisma amb l'estratègia revolucionària.

En el seu document R/R fa un «debat sobre el paper dels programes i les reformes en el procés de transformació de la societat», i afirma que, «cap de les revolucions que van triomfar durant el segle XX (i aquest és un debat independent del debat sobre la seva evolució i sobre la seva insulsa fi) va començar sota el programa del socialisme. Totes elles van tenir com a elements motors, grans moviments socials que defensaven interessos i necessitats radicals, sense la satisfacció dels quals es posava en perill la pròpia supervivència de grups socials o de nacions senceres.» ¿Per què R/R s'inventa un enemic absurd que pensa que la revolució començaria sota el programa del socialisme? ¿Per

ventura IU, o «els partits institucionals» creuen en això? Per descomptat que no, de fet R/R no discuteix en el seu document amb la direcció reformista d'IU/EUIA, sinó amb l'esquerra revolucionària: «Contraposar la multitud contradictòria de reivindicacions del moviment de moviments socials a la perspectiva revolucionària pel fet que no posa en primer pla la proposta socialista és un error.» No sabem amb qui fa aquest debat R/R, no obstant això, per a nosaltres la perspectiva revolucionària no és «posar en primer pla la proposta socialista», sinó unir totes les lluites de classe contra el règim burgès per a derrotar-lo i construir el poder obrer. El que vol fer R/R és liquidar aquesta estratègia revolucionària per quedar a l'atzar de les lluites democràtiques per les reformes. Així igual un dia es pot «superar el capitalisme»: «només la defensa incondicional, radical d'aquest conjunt de reivindicacions pot permetre, en la mesura que s'oposen a la dinàmica del desenvolupament capitalista, transformar-les en palanques de lluita per la superació del capitalisme» (*idem*).

Diluir la perspectiva revolucionària dins la sopa de

reivindicacions reformistes té una altra conseqüència lògica: eliminar la caracterització classista de la democràcia, universalitzar-la i limitar la lluita de classes únicament a les exigències democràtiques, és a dir a les reformes. En el seu document diu R/R: «La burgesia i el capitalisme no són ni han estat democràtics... Històricament la reivindicació de la democràcia és idèntica a la reivindicació del socialisme». Amb aquesta afirmació s'acaba tota la demagògia de R/R per a demostrar que es pot arribar a la transformació socialista amb l'acumulació de les reformes democràtiques. Ni això. Ara el que es tracta és que el socialisme és idèntic a la democràcia. Doncs aleshores, el salvador és el moviment dels moviments socials, i una vegada que es realitzin les transformacions democràtiques i reformistes que exigeixen aquests moviments socials ja estarem en el socialisme. Així que, no cal una revolució per destruir el règim burgès i construir un govern obrer i popular.

Per al marxisme revolucionari no hi ha cap democràcia que no sigui una de les formes de dominació d'alguna classe. La democràcia burgesa (entre altres

formes com el feixisme, bonapartisme, etc) és un règim al servei de l'Estat (la dictadura) burgès. Sense destruir aquest règim i construir la democràcia obrera (és a dir, la dictadura del proletariat) no es poden realitzar les transformacions democràtiques que la burgesia mai no portarà a terme, ni serà possible obrir el camí al socialisme. Ara, ¿destruir la democràcia burgesa amb la revolució és un acte democràtic? Preguntem això perquè, segons R/R, «no es pot lluitar per la democràcia amb mètodes antidemocràtics» (*idem*). En canvi, segons les regles democràtiques establertes actualment la destrucció de les mateixes significa un acte «antidemocràtic i de violència». Volem dir que, amb el seu concepte de democràcia sense fons de classe, R/R tracta de formar un núvol de confusió dins del qual poder amagar la seva ruptura amb el marxisme revolucionari.

En síntesi, substituir el partit bolxevic de la classe obrera amb una amalgama de moviments socials, diluir les lluites revolucionàries dins la sopa d'exigències reformistes, separar la democràcia de la seva base de classe, i negar un govern obrer i popular són els resultats d'un llarg procés de construcció que ha realitzat el corrent Rojos i Rojes. Per a nosaltres és el pitjor que podria ocórrer-li a un corrent d'oposició dins d'IU/EUIA. Amb la seva nova estratègia R/R no està contribuint a la reorganització de la classe treballadora i la seva direcció, sinó a la destrucció de les mateixes.

a estructures muy débiles, se han transformado en simples máquinas electorales que solo discuten de programas electorales y donde los militantes que no sean «permanentes» o cuadros electos, sólo se pueden dedicar a pegar carteles. Tampoco las organizaciones revolucionarias procedentes de la movida del 68 se han escapado de la crisis de la izquierda, y se pueden proponer tal cual, hoy, como espacios orgánicos de confluencia, debate y organización» (*ibid.*).

Muhittin Karkin

D'aquelles coses, que segueixen confirmant-se

LUNES, 4 AGOSTO 2003

Los Boeing del 11-S

Sobre la carta de Miguel Wandenbergh (18/VII/2003) y el artículo de E. Martín de Pozuelo y X. Mas de Xaxàs (13/VII/2003), permitanme añadir lo siguiente:

La distancia de la punta de una ala a la punta de la otra en un B-757 es de 37,5 metros. El diámetro máximo del boquete abierto en el Pentágono fue de 22,5 metros. El morro del 757 penetra varios anillos de cemento armado del Pentágono, pero las alas ni rompen las ventanas. Del fuselaje no queda nada, se funden hasta los frenos y las turbinas, pero ordenadores de mesa a escasos dos metros del boquete aparecen intactos.

En cuanto a Nueva York, demostrado ha quedado que, en el peor escenario posible, la explosión de combustible de un avión comercial (JP-8 o Jet-A) en ningún

caso habría llegado a producir temperaturas en exceso de 280 grados. El acero de la estructura del WTC se funde alrededor de 1.370 grados. Ni siquiera se acercó al primer punto crítico del acero (600 grados), donde el acero pierde el 50% de su fuerza estructural.

Además, en el caso del segundo avión, dos tercios del combustible se quemaron inmediatamente tras el impacto y hacia fuera del edificio, dejando sin explicación física posible el hecho de que la torre se desmoronara al cabo de 57 minutos.

ALEX GASCA
Enterprise Property
Services-Operational Excellence
Kansas (Estados Unidos)

Reduccions de plantilles = augment de beneficis

SINDICAL

Els guanys nets de les empreses van créixer el 151'1% el primer trimestre de 2003.

Per contra durant el mes de juny s'han multiplicat els anuncis de tancaments d'empreses, acomiadaments, Expedients de Regulació d'Ocupació (ERO) i reduccions de plantilla. La voracitat capitalista va en augment, quan tenen dificultats els empresaris criden a que ens apretem el cinturó i quan van bé, també, per anar millor. Aconseguen increments de beneficis empresarials gràcies a empitjorar les condicions de treball, liquidar plantilles estables i estructurals substituint-les per plantilles precàries, sense drets, subcontractades o d'economia submergida i de salaris baixos.

Tant el Govern Central com els autonòmics col·laboren aprovant els ERO, sense tenir en compte la situació real de les empreses i l'existència de beneficis en la majoria d'elles. De tota aquesta destrucció de llocs de treball amb drets, els col·lectius més desprotegits: els i les joves, les dones i les persones immigrants amb i sense papers són les que surten més mal parades.

Les dones treballadores parteixen de desigualtats en el món laboral i en la societat: menor taxa d'activitat; menor taxa d'ocupació; major taxa d'atur; desigualtat salarial, segregació ocupacional; precarietat laboral (temporalitat, treball submergit, horaris incompatibles amb les responsabilitats familiars); manca de serveis educatius, sanitaris i socials públics i gratuïts per atendre la seva sortida de la llar; no-corresponsabilitat en les tasques domèstiques per part de la parella.

La reducció de costos, la subcontractació i la precarietat arriben a posar en perill la seguretat en el treball, i l'Estat espanyol té un dels índex d'accidents de treball més alts de la Unió Europea.

La sortida a aquesta situació no és – com van fent les direccions de CCOO i UGT - dir que sí a totes les propostes de la patronal i els seus governs. Per aquest camí només anem a la misèria general dels treballadors i les treballadores.

Les propostes a favor

dels treballadors i treballadores (35 hores setmanals, treball estable amb drets i seguretat i dignament pagat, jubilació als 55 anys per llei, més serveis socials, igual salari per treball d'equivalent o d'igual valor, integració de les plantilles subcontractades en les plantilles estructurals...) només les podem imposar amb la unitat de les plantilles fixes, subcontractades i precàries, i la mobilització contra les patronals i els governs que els hi fan els favors.

*Carme Alvarez i
Víctor Messeguer*

Empresa	Llocs de treball que pretenen eliminar	Termini en què volen fer-ho efectiu
TELEFÓNICA	15.000	2003-2007
IBERDROLA	3.168	2003-2006
IVECO-PEGASO	3.100	IMMEDIAT
ACS-DRAGADOS	2.000	2003-2010
SINTEL	1.800	IMMEDIAT
RENFE	1.500	2003-2004
ATENTO	1.135	2003
NISSAN	526	IMMEDIAT
VALEO	400	IMMEDIAT
VÍA DIGITAL	250	IMMEDIAT

Barberà del Vallès. (Barcelona)

Acomiadaments a Magneti Marelli

La patronal d'Ixfin Magneti Marelli ha acomiadat 11 treballadors en un acte de clara provocació i prepotència: per sorpresa, quan faltava una setmana pel començament de les vacances d'estiu i quan s'està aplicant un expedient de regulació de jornada acordat, precisament, per evitar acomiadaments. Es dona la circumstància que els treballadors acomiadats són afiliats i han tingut responsabilitats sindicals o han format part de candidatures a les eleccions sindicals (per CCOO, UGT o USOC). Aquesta manera de procedir de l'empresa delata clarament quins són els seus objectius: espantar els treballadors i doblegar la seva capacitat de resistència de cara als seus plans futurs. La resposta del comitè d'empresa i de la plantilla va ser immediata i, en assemblea i en unitat amb les organitzacions sindicals representades a l'empresa, van acordar realitzar una exitosa jornada de vaga el 25 de juliol que va paralyzar la producció, com a part d'un pla de mobilitzacions que tindrà continuïtat el setembre exigint l'anul·lació dels acomiadaments.

Es demana que s'enviïn comunicats de solidaritat exigint l'anul·lació dels acomiadaments a:

Joaquín Silva (Director de Recursos Humans d'Ixfin Magneti Marelli)

FAX nº 937452019 (còpia per al comitè d'empresa al FAX núm. 936563173)

Nota del comitè d'empresa

Mentre s'empantana l'ocupació de l'Iraq...

A Bush no li surten

Mentre les tropes d'ocupació nord-americanes es troben empantanegades i la resistència iraquiana les colpeja, a Bush tampoc no li surten els comptes. L'economia nord-americana va entrar en crisi a mitjans del 2000. Va començar amb la caiguda dels anomenats valors de la *nova economia*, és a dir, les empreses tecnològiques, però s'ha estès a la resta de sectors econòmics. El debat entre els sectors de la burgesia nord-americana (Al Gore o Bush) es va resoldre –amb escàndol inclòs– a favor de Bush. Energia-petroli i armament van passar a ser els sectors privilegiats i mimats pel Govern: les guerres a

militars (el 17% aquest any) amb un producte –l'armament– cent per cent americà. En els anys 2000 i 2001 més d'un 48% del pressupost de Defensa es reparteix entre empreses privades.

Però aquest dèficit públic també és conseqüència de les retallades d'impostos (menys ingressos de l'Estat) en especial als més rics, i el lliurament d'ajudes multimilionàries a les grans indústries i als grans grangers i ramaders (augmenten en un 67%). Amb aquestes mesures i amb un augment de la despesa pública, l'Estat pretenia ajudar a mantenir el consum intern que aporta la major part del PIB. La despesa s'ha mantingut, però el consum ha

descompensat encara més la balança comercial: les importacions han crescut molt per sobre de les exportacions (malgrat el dòlar barat) i han aportat un altre rècord de dèficit comercial proper al mig bilió de dòlars (un altre 5% del PIB). Òbviament no era per impulsar altres economies pel qual Bush decidia gastar tants diners! Pel que es veu en els resultats, el patriotisme fonamentalista que Bush va intentar injectar, per exemple, davant de la guerra de l'Iraq contra els productes francesos i en defensa del

made in USA, no ha quallat més enllà de quatre exemples anecdòtics.

Les empreses han recuperat beneficis en aquest període Bush, perquè a més de les generoses donacions de diner públic, i encara que hi ha hagut poca activitat, han aconseguit un significatiu augment de la productivitat sense inversions, és a dir, han aconseguit un augment net de la taxa d'explotació dels treballadors. Per fer-ho han aprofitat la croada nacional-patriòtica del president després de l'11 de setembre i les successives guerres. Només s'ha de veure l'estreta relació entre l'ofensiva política i

aquest augment pur i dur de l'explotació: en el III trimestre 2001 (abans de l'11 de setembre) l'augment de la productivitat era del 0'7%, el IV trimestre (després de l'11 de setembre) va pujar al 5'4%; en el I trimestre de 2002 (després de l'atac a Afganistan) un 8'5% (només superat pel II trimestre del 72 amb el 9'1%), en tot el 2002 la mitjana és del 5'4% (només superada pel 6'7% de 1950) o en el II trimestre de 2003 (Guerra a l'Iraq) amb un 5'4%.

L'augment de la sobre-explotació dels treballadors s'ha complementat amb acomiadaments massius. En aquests tres anys de Bush s'han destruït tres milions de llocs de treball (mig milió en els mesos de 2003), només compensat parcialment amb mig milió de llocs a l'administració pública, i sis milions més de treballadors han caigut en una feina a temps parcial involuntari, degradant així el treball.

Una part d'aquests beneficis empresarials ha tornat a la borsa, una altra s'ha invertit en el sector immobiliari. Així, EUA, amb Gran Bretanya o l'Estat espanyol, són llocs que els grans inversors han comprat en el mercat immobiliari, provocant vendes rècord. Certament que aquest desenvolupament de la construcció ha mantingut una activitat i ha creat llocs de treball, però ha produït un ascens brutal del preu de l'habitatge que afecta milions de famílies que han vist com pujaven els preus mentre es reduïa l'entrada de diners i augmentava l'atur. Ara el fantasma de l'esclat de l'anomenada *bombolla immobiliària* amenaça de provocar una altra sacsejada en el sistema financer.

El resultat és que Bush ha gastat una fortuna enorme per mantenir l'activitat econòmica i el PIB només ha pujat el 2% i s'han perdut llocs de treball. Però això no és tot, hi faltava l'apagada. La crisi en el sector energètic té l'origen en la privatització i desregulació del sec-

Afganistan i l'Iraq han estat la combinació perfecta d'aquests dos interessos fonamentals. Però les guerres que havien de reactivar l'economia i iniciar un nou cicle expansiu no ho han aconseguit i la crisi continua.

Amb Bush, i seguint les receptes de Reagan, l'Estat va començar a gastar i estirar l'economia per treure-la de la paràlisi; aquest any s'ha arribat a quasi mig bilió de dòlars de dèficit públic (prop del 5% del PIB), un rècord que supera l'anterior del 92 (també proper al 5% del PIB d'aleshores). Amb aquesta enorme quantitat de diners Bush va elevar en quasi el 50% les despeses

els comptes

tor del 96. Les empreses estaven més dedicades a especular en sectors financers que en invertir en infraestructures en el sector. L'apagada que va afectar 50 milions de persones no és una curiositat. Per això és curiós que, en ple desenvolupament del neoliberalisme a ultrança, el debat estrella a Califòrnia i en molts altres Estats sigui la necessitat de municipalitzar la producció elèctrica per assegurar un funcionament mínim. Està demostrat que els consumidors d'energia elèctrica privatitzada paguen un 7'8% i amb més riscos en el subministrament.

**crece la resistencia
iraquí se atasca la
ocupación imperialista**

Mentre Bush gasta a mansalva i la Reserva Federal allibera grans quantitats davant de qualsevol problema, els estats federals i municipis es troben davant d'una necessitat enorme d'ajustar els comptes davant de la crisi que aporta números vermells. A Nova York, l'alcalde Michael Bloomberg planeja retallar quasi 2000

milions de dòlars en serveis públics i puges d'impostos que aportin 4000 milions més per reduir el dèficit de la ciutat, després de tancar parcs de bombers, retallar el servei de recollida de la brossa, reduir policies... Gary Locke, governador de l'Estat de Washington amb un dèficit de 2500 milions de dòlars, deia: "ens estem veient obligats a introduir retallades en serveis essencials, des de la policia i els bombers a la sanitat" (28 de gener de 2003). A Oregon 84 districtes escolars van tancar els centres abans d'hora –alguns fins un mes abans- perquè no tenien diners.

Amb tota aquesta situació i amb l'ocupació de l'Iraq complicant-se cada vegada més, és raonable que la popularitat del president hagi caigut en picat, tan raonable com que les multinacionals s'hagin bolcat en ajudes rècord a la pròxima campanya electoral que ha de fer nou president la tardor de 2004. L'evolució econòmica cap a una recessió-depressió, un crash bursàtil, encara s'ha de veure. El capitalisme cau tot sol però només pot sortir de la crisi sobre les espatlles de la classe obrera. Un nou cicle que es resoldrà en el terreny de la lluita de classes: ¿podrà la burgesia nord-americana fer retrocedir significativament el salari i recuperar taxa de benefici? ¿reaccionarà la classe obrera, s'enfrontarà i derrotarà els plans de la patronal i el govern? ¿podrà l'imperialisme nord-americà mantenir un flux de capitals per finançar el consum i els seus dèficits i que ara ja absorbeix 1500 milions de dòlars al dia de la resta del món? ¿podrà posar sota el seu domini complet nous recursos energètics amb el que comporta d'un empobriment encara més gran d'amples zones del planeta? ¿podrà imposar el seu poder militar a la resta d'imperialismes perquè aquests cedeixin? ¿seran els pobles els que resisteixin i derroting els plans d'espoli imperialista?... Tot dependrà de la lluita de classes a EUA i a nivell internacional.

Josep Lluís

Que ho paguin ells!

A finals de juliol sortia la notícia que els EUA se'n farien càrrec de part (174 milions d'euros) de les despeses de les tropes militars poloneses a l'Iraq però que Espanya pagaria íntegrament les de les seves. L'Aznar es fa un altre cop el gall, fàcil, perquè està clar a qui li tocarà rascar-se la butxaca: al poble de l'estat espanyol. Un partit tant antidemocràtic com el PP, capaç d'oposar-se a la immensa majoria recolzant la croada d'en Bush, a l'hora de pagar és el més democràtic de tots, que pagui cadascú el seu. A l'espera de conèixer el cost total de l'aventura militar del PP, que cada dia va en augment, li diem a l'Aznar, per què no fas un altre cop el fatxenda i ho pagues de les teves propietats?

Caldria imposar una norma de justícia bàsica tant popular com "qui la fa la paga" a aquests "populars". Ara que la magistratura judicial està tant enfeinada embargant comptes bancaris al país basc (de diaris, cooperatives i partits pujats amb la suor d'aquest poble), podria reorientar aquest afany confiscador i aplicar la llei antiterrorista a alguna cosa positiva: al patrimoni del Sr. Aznar, i del PP com a responsable subsidiari, per fer front a les despeses d'una guerra només volguda per ells. No farien més que acomplir la voluntat de les multitudinàries manifestacions contra la guerra que cridaven **"VOSALTRES SOU ELS TERRORISTES"**.

Però sabem amb qui sintonitza la justícia espanyola i a qui serveix. Només els treballadors faran justícia, en un proper futur, d'aquest i molts d'altres temes pendents. Afegim als crits de **"NO A LA INVASIÓ DE L'IRAQ" i "REPATRIACIÓ IMMEDIATA DE LES TROPES" un de nou: la reivindicació "EMBARGAMENT DE COMPTES DEL PP"**.

Jaume

Puertollano: la seguretat en el treball

La revolta dels subcontractats

El dijous 14 d'agost esclatava un dipòsit de combustible de la refineria de Puertollano (Ciutat Real), estenent-se el foc a 6 dipòsits més que es van deixar cremar totalment i posant en perill la salut de la població. A conseqüència de l'explosió van morir sis obrers i vuit més van ser ferits, quatre d'extrema gravetat.

consideraven innegociables per tornar a treballar i, per tant, es declaraven en vaga indefinida fins que REPSOL no les acceptés. El dilluns 25 d'abril tornaven a treballar amb les promeses de REPSOL-YPF de fer els canvis exigits en la refineria.

Les estadístiques oficials computaran aquestes noves morts, en ares dels beneficis de la REPSOL-YPF, i reafirman el primer lloc espanyol en la sinistralitat de la UE. Les declaracions posteriors de Fidalgo i Méndez, similars a les de les autoritats, van en el sentit de que s'ha de seguir treballant "amb serenitat" en la comissió

de seguretat conjunta amb els representants de l'empresa. És a dir, acomplir la llei de riscos laborals, qualificada de moderna i europea per aquests sindicats des de que es va aprovar, quan ja fa casi 8 anys que és vigent i ha demostrat el seu resultat. Amb aquesta llei els sindicats han passat d'una acció de denuncia, que els hi reconeixia l'antiga normativa de seguretat i higiene, a una activitat de co-gestió, que els hi dona uns alliberats i que per la mecànica paritària (treballadors-empresaris) de les comissions, només dilata en el temps les mesures de seguretat per la manca de diners i el realisme invocats pels empresaris. La inoperància és total si afegim la descoordinació, en matèria de seguretat, entre empresa matriu i les subcontractes, ja que els comitès de seguretat i salut no són

informatos del nombre ni situació dels treballadors subcontractats.

No podem esperar que els capitalistes converteixin el treball en segur, quan ni ells treballen ni volen perdre beneficis. Excepte en despeses menors de cara a la galeria, els empresaris no canviaran, consideren els morts com accidents inevitables de la producció. Com deia un obrer de la contracta majoritària (ISOTRON SA): "es creuen que donant-nos unes ulleres i uns guants ja han complert". També els bombers de Ciutat Real han denunciat en el seu informe "notables carències de seguretat" (3 dels 4 camions cisterna disponibles a la refineria es van espatllar poc després d'entrar en servei). Com és natural, la CEOE ràpidament ha sortit en defensa de REPSOL-YPF i del seu president Alfonso Cortina, manifestant que sempre acompleix "fins l'última norma de seguretat". Nosaltres contràriament diem: amb la seguretat dels treballadors no s'especula, si els empresaris no són capaços de garantir la vida dels obrers, que passin les fàbriques a propietat col·lectiva dels treballadors!

Tampoc no resoldran els empresaris una de les causes de sinistralitat, comprovada en les estadístiques, com és la precarietat i les contractes amb la temporalitat i rotació que comporten i que tant beneficia els capitalistes i divideix la classe obrera. A la refineria de Puertollano consten més de 50 firmes diferents com a subcontractistes, una mitjana de menys de 20 treballadors per empresa!

En Fidalgo i Méndez no poden sorprendre's de que cada cop siguin més mal rebuts per la classe obrera. Els treballadors que els insultaven no eren de plantilla gràcies a les reformes laborals, pactades per ells i els seus antecessors des de Camacho i Redondo, acceptades per millorar la "competitivitat" dels capitalistes. La divisió i empitjorament de la situació de la classe obrera i la traïció d'aquest sindicats cada dia és més visible als ulls de tots, així com a qui serveixen aquests buròcrates. Uns dies abans de l'"accident", CCOO, UGT i CTI signaven el conveni de REPSOL qualificant-lo de "molt positiu" i "plenament satisfactori". Per altra

La majoria de treballadors de la planta, que són de contractes, van realitzar espontàniament, sense la convocatòria de cap sindicat, una vaga de tres dies en protesta per la manca de seguretat. A la vaga, seguida unànimement, no es van afegir els treballadors fixos de REPSOL-YPF, malgrat en aquesta refineria ja porten 14 morts en accident laboral en els últims anys i malgrat el mes de juliol els operadors de REPSOL-YPF havien denunciat la manca de manteniment adequat a les altes temperatures. A la concentració d'homenatge als obrers morts, on va assistir gran part de la ciutat, els seus companys van escridassar els dirigents de CCOO i UGT. Els treballadors en vaga van elaborar una plataforma de reivindicacions en matèria de seguretat que

banda, encara que aplaudim el recolzament de la lluita per part de la CGT, no podem lamentar, com ha fet aquest sindicat, els incidents de la concentració de treballadors, ja que considerem que els dirigents de CCOO i UGT s'estan trobant les conseqüències de la seva política i que la desconfiança i indignació dels treballadors són justes.

L'únic camí és la fermesa en la lluita, com van fer aquests treballadors en vaga qualificant les seves reivindicacions d' "innegociables", i la igualació de les condicions de treball dels contractats a les dels estructurals fins a la integració a la mateixa plantilla. És a dir el camí de la independència de classe, la lluita obrera i la unitat de la classe, avançant en el trencament de l'engany col·laborador de les direccions obreres venudes al capital.

Les pressions de les empreses subcontractades, de REPSOL-YPF, del govern i dels sindicats majoritaris, junt amb les promeses donades per tots aquests, i el fet de no tenir altre mitjà de subsistència que els sous impagats han doblegat la vaga. La burgesia i aquests sindicats quan necessiten acabar amb un conflicte, que havia saltat als mitjans de comunicació, no dubten en fer promeses que després obliden (recordem l'incompliment de l'acord Govern-CCOO-UGT sobre SINTEL). Les reunions i negociacions interminables són la manera de "marejar la perdiu" per a que segueixi tot igual i desmobilitzar els treballadors. De ben segur aquesta lluita ha aconseguit més progressos en seguretat que anys de reunions de la comissió de seguretat i salut, però serà necessària la lluita unida de tots els treballadors de les refineries de REPSOL-YPF, i de la resta de la classe obrera, per imposar seguretat en el treball.

1/09/2003
Victor i Jaume

CCOO. Girona

Retirades les amenaces de sancions

Retirades les amenaces de sanció als tres companys de l'executiva de CCOO de les comarques gironines -membres de la llista alternativa en l'últim congrés de la Intercomarcal de Girona i del corrent d'opinió (no reconegut)-. Les amenaces d'avisos de sancions als companys es van produir arrel de la seva participació en campanyes de solidaritat amb els treballadors/es de Sintel i per utilitzar el nom d'afiliats de CCOO "per un gir sindical a l'esquerra" públicament.

Valorem molt positiva la campanya de suport realitzada, tant a les comarques de Girona com a Catalunya i la resta de l'Estat, en la recollida de signatures, notes i pronunciaments d'afiliats i afiliades de CCOO, seccions... contra les amenaces de sancions. El seu efecte i la posició de fermesa dels companys, dels afiliats/des de CCOO "per un gir sindical a l'esquerra" impulsant la gira de companys/es de Sintel a Girona en el marc del comitè de suport als treballadors/es de Sintel, continuant apostant per la democràcia sindical, combatent la política de pactes i de desmobilització i defensant la unitat sindical i el sindicalisme de classe, reflexa la nostra forma d'entendre la lluita sindical dins de CCOO.

La retirada definitiva de les possibles sancions es produeix en el marc d'una reunió entre part de la direcció del sindicat, els tres membres i la presència de mediadors (PSUC-viu i PCC) per donar sortida a la situa Les diferències de posicions en el marc sindical es mantenen, malgrat això continuarem com afiliats/des de CCOO al costat de la lluita dels treballadors/es de Sintel, Miiwatt, Magnetti... i continuarem exercint la llibertat d'expressió.

Congrés de la IAC (Intersindical Alternativa de Catalunya)

De l'assemblearisme a l'aparatisme

El dia 29 de juny finalitzava el 2n Congrés de la IAC. Es van aprovar: les ponències de "Model sindical alternatiu" i "Organització i Estatuts"; diverses resolucions solidàries i de denúncia; i els nous òrgans de direcció. Van intervenir en la cloenda representants de CIGA (intersindical galega), IV (intersindical valenciana), FTC (nacionalistes), COBAS (Telefònica), STEi (ensenyants de les Illes), STEPV (ensenyants país valencià), STE (ensenyants estatals), SU del Metro, SINTEL Plataforma en defensa de l'Ebre i Coordinadora per la Pau i Defensa del Patrimoni de Tarragona (demanem disculpes si els aclariments són incorrectes). Fins aquí la informació, ara passem a les valoracions crítiques que són les que permeten aclarir-nos i avançar.

Un Congrés, teòricament, ha de ser la culminació d'un debat intern de les organitzacions amb uns eixos de discussió clars i prenent com a referència el balanç de l'activitat. La manca de balanç i de debat preparatori, i unes ponències llarguíssimes presentades amb poc temps, van convertir el Congrés en una mecànica de votacions més que en una discussió participativa. Les ponències estaven molt lluny del sindicalisme de classe, i malgrat

les nombroses esmenes presentades i acceptades, els textos aprovats mantenen uns errors centrals que passem a enumerar sintèticament en la forma de dilemes o contradiccions:

Moviment ciutadà i pacifisme o lluita de classes

Tot el text aprovat traspua l'errònia concepció que un món millor és possible sense destruir aquest sistema, cosa que a la pràctica porta a defensar aquest sistema quan la lluita de classes s'enfronta al mateix, al temps que desautoritza aquesta lluita quan se'n surt del marc legal. Aquest reformisme, al no comprendre la funció de l'Estat com a òrgan de dominació de classe, boicoteja l'acció de masses contra el poder polític tot dispersant el moviment al dirigir-lo contra les multinacionals, sense entendre que l'Estat és l'instrument principal d'aquestes empreses per mantenir l'explotació. Però la mobilització no es pot domesticar amb belles paraules i el seu avenç desemmascararà aquestes bones intencions o si no serà derrotada.

Negociació i aparell burocràtic o mobilització i sindicalisme de base

La IAC basa l'acció sindical en la negociació, concretament en aconseguir un pes important en l'inexistent "marc nacional de relacions laborals". Aquest objectiu central, encara que inassequible dins el marc constitucional, a no ser que fos una paròdia de repartiment autonòmic de les molles, aconsegueix l'objectiu de desviar als sindicats de la seva tasca fonamental, que és mobilitzar els

treballadors que representa per les seves reivindicacions. La recerca d'una major participació en el consens i en la dependència econòmica dels poders és l'objectiu de tot aparell burocràtic, que inevitablement estarà contra la lluita dels treballadors quan desbordin la negociació, qualificant-la de desorganitzada o inoportuna, i tot amb l'argument d'enfortir el sindicat. Però nosaltres preguntem: per a què serveix aquest enfortiment?: No per la lluita, sinó contra ella.

Sindicat nacional o Unitat sindical

L'aposta per un sindicat nacional

només és l'intent d'agrupar col·lectius que han trencat amb el sindicalisme burocràtic, sense haver d'arribar a les conseqüències del sindicalisme de classe que aspira a la unitat dels treballadors. El "nacionalisme" presentat al Congrés és més una "eina" que una voluntat de lluita pel dret d'autodeterminació dels pobles de l'Estat espanyol. Els ponents es van negar a admetre definir-se contra la campanya antiterrorista constitucionalista que està ofegant el poble basc, i que ja s'estén a altres punts del territori. El sindicat nacional serà utilitzat per crear un aparell burocràtic català que s'oposi a la unitat dels treballadors

Fe d'errades

En el anterior número 42 se informava de la cEn l'anterior número 42 s'informava de la celebració del "1r Congrés de la IAC" quan s'hauria de haver dit "2n Congrés de la IAC". Aquest error va ser induït pel propi document preparatori d'aquest Congrés ja que, en la seva portada, així se l'anomenava.

(també es van oposar a la possibilitat de confederar-se a nivell estatal). Hem de continuar lluitant per la més ampla unitat d'acció per la base i per a que les fusions sindicals tinguin com a objectiu un sindicat de classe unitari a tot l'Estat espanyol.

Consens o Democràcia

Si bé el consens és admissible a l'hora d'acords entre organitzacions diferents, encara que normalment serveix per rebaixar les posicions finals, no ho és internament en sindicats en els quals teòricament les posicions han de sortir des de la base. El mètode d'adoptar les decisions per consens impossibilita la discussió i veure les diferències, i per tant avançar. El consens és utilitzat per les cúpules directives per frustrar les aspiracions de la base i el tema de presons en el Congrés va ser una bona mostra del que afirmem. Que els noms dels components de la direcció fossin prèviament consensuats com es va fer, sense existir diferents candidatures o com a mínim votacions de llistes obertes, és un atemptat a la democràcia. El consens es va mostrar també com una forma d'autoperpetuació de la direcció impossibilitant-ne la renovació.

I ara, què?

Cal trencar l'aïllament dels que critiquem aquesta evolució dels nostres sindicats, cal exigir la pràctica de la democràcia obrera i el dret de les minories, donar difusió a les posicions i combatre els arguments tàctics superficials o sectaris d'aparell. No es tracta de fer grans textos, com els del Congrés que tiren enrera a la base impossibilitant la seva participació. El sindicalisme de classe, encara que necessita definir clarament les posicions polítiques, es fa en la pràctica. Cal impulsar les lluites dels treballadors sense caure en el corporativisme, exigint que el sindicat assumeixi les reivindicacions i posi l'organització al servei de la lluita. Cal portar a terme mesures pràctiques d'informació i control de les negociacions i dels alliberats.

Jaume (CATAC-IAC)

Inici de curs 2003-2004

Educació Pública Marginal

Comença un nou curs que el PP pretén vagi consolidant el seu atac generalitzat contra el sistema educatiu. A la vegada, i encara que fins ara tèbies, es preparen algunes respostes. Però abans que comenci el remolí d'activitats, voldríem analitzar en profunditat la magnitud de l'atac que enfrontem.

Un marc més ampli

Aquest atac no es pot entendre si no és dins del paquet de privatització dels serveis públics rendibles –o el que és el mateix, l'eliminació de la seva universalitat- expropiant-nos una part del salari que ens recullen en forma d'impostos i transformar-los directament en guanys, a la vegada que ens fan tornar a pagar si els volem utilitzar. És el que s'anomena desmantellament de l'estat del benestar o darrerament "dèficit zero" als països de la UE.

El marc superior d'aquesta política són els acords de l'OMC (Organització Mundial del Comerç), que en el terreny dels serveis és concreten en les directrius de l'AGCS (Acord General del Comerç dels Serveis). Aquestes van ser aprovades al 2000 i a Doha van concretar un calendari que serà analitzat aquesta tardor a la propera cimera interministerial de Mèxic i hauria de concloure al gener del 2005 amb un acord supra-nacional que garanteixi el lliure mercat a sanitat o ensenyament, i mesures punitives per aquells Estats que tractin de preservar el caràcter públic dels seus serveis.

Tota aquesta normativa internacional acostuma a fer creure que comporta el debilitament dels Estats a mans de l'OMC, la UE... o en general les multinacionals. Això mai no és així, i menys en aquest cas, ja que les multinacionals necessiten Estats repressius –i a més dràstica la reducció de serveis socials, més repressió- per garantir la pau social interna a cada país amb la qual extreure els guanys. Així doncs veurem com aquests acords es concreten de la mà de més repressió i centralització i no amb més debilitat d'uns hipotètics Estats titelles dels organismes internacionals. També per això veurem com en

concret l'Estat espanyol ja fa anys treballa, al servei de les multinacionals, en aquesta direcció.

En educació: camí avançat

Però si les actuals lleis educatives encaixen amb l'AGCS, no parteixen

dial per als Estudis Superiors publicades al 95, van validar tots els supòsits de la LRU.

Al 90 li seguia la LOGSE –amb el vist i plau de tots els partits de l'arc parlamentari menys el PP, els sindicats majoritaris CCOO, UGT i USTEC, i les il·lusions de bona part dels mestres- que feia el mateix a primària i secundària amb una autèntica reconversió del professorat. Naixien els concerts educatius per a derivar pressupostos públics a escoles privades i donar entrada a les empreses en els Cicles Formatius. Mentre s'expulsava del sistema educatiu a quasi un terç de l'alumnat als 16 anys –al negar cap titulació ni possibilitats futures de reingrés al sistema als qui no obtinguessin el Graduat d'ESO- i que serien els futurs contractes eventuais, escombraries, la mà

d'obra “flexible i versàtil” que volien les multinacionals, s'oferia la mà d'obra gratuïta dels alumnes en pràctiques en els Cicles Superiors de Secundària, donant fins i tot a l'empresa capacitat de qualificació. La vella reivindicació docent d'obligatorietat fins als 16 anys quedava desvirtuada per la profunditat de l'atac que amagava la reforma.

Al 92 s'estrenava el FORCEM –organisme tripartit entre Administració, CEOE, CEPYME, CCOO, UGT i CIG- prenent en les seves mans la Formació Contínua i procedint al traspàs milionari de fons de compensació de la UE a mans de patronals i sindicats.

Aquesta dinàmica de desviament de fons públics encara s'aprofundeix més amb el PP, amb l'aparició de les beques per a infantil per facilitar el traspàs de fons a les guarderies privades... mentre es va reduint el pressupost educatiu amb la política del dèficit zero. La inversió pública en educació respecte al PIB es redueix entre el 92 i el 2000 del 4,8% al 4,5% -dades del MEC-, mentre que les subvencions i concerts que fan que una part d'aquests diners vagi directament a butxaques privades, augmenta. Catalunya –amb el govern de CiU- és capdavantera estatal amb un

25% de despeses educatives en aquest concepte el curs 2002-03. Les línies d'escoles i instituts públics és tanquen al mateix ritme que se n'obren de privades i la inversió educativa de les famílies creix inversament al descens del pressupost públic.

La reforma del PP

El PP dona una altra volta de rosca a l'espoli del nostre salari indirecte, incrementant la marginalitat de l'ensenyament públic tot consolidant la doble xarxa pública/privada i reforçant a l'extrem el centralisme i el control estatal sobre l'educació pública.

Així vol “normalitzar” –ja no serà “fracàs escolar”- l'expulsió de prop del 30% de l'alumnat del sistema als 15 anys –entre ells la llei ja inclou els immigrants que no parlin espanyol-, a la vegada que vol estratificar la resta amb els itineraris. Això cal complementar-ho amb la supressió o reducció d'ensenyaments compensatoris, d'atenció a la diversitat, agrupaments flexibles... que tenien per objecte facilitar la integració d'alumnes amb dificultats. Com va de la mà de l'increment de concerts per a desviar diners públics a escoles privades i la lliure elecció d'aquestes dels itineraris a impartir, mantenint la obligatorietat de que la pública els doni tots –particularment el “menys rendible” d'expulsió del sistema-, està predefinint una escola pública totalment subsidiària de la privada –donarà el que aquesta no vulgui fer- empena a la marginalitat, tipus EUA.

Aquesta és la línia directriu de les

de zero. El sistema educatiu és una institució de l'Estat, i aquest és un instrument de classe. I la burgesia i les multinacionals espanyoles, a més de treure tot el suc possible directament al “servei”, li exigeixen al sistema educatiu que adequi els seus “productes” a les demandes del mercat laboral per a poder mantenir vigent la il·lusió de que la posició social és resultat de la “carrera educativa” –l'ensenyament és una “indústria de vels ideològics”, segons el sociòleg de l'educació Lerena-. Aquesta dualitat d'objectius: beneficis directes i reproducció de l'estructura social de classes en l'etapa de la globalització, va sacsejar tots els sistemes educatius des d'inicis dels 80, aprofitant el retrocés general de les lluites obreres i populars. També l'espanyol amb el PSOE.

Al 83 es promulgava la LRU obrint la porta a les privatitzacions via externalitzacions, contractes amb empreses, pujada de matrícules, màsters i postgraus, adscripció de centres privats a universitats públiques, i multiplicació de les universitats privades, mentre els estudiants feien de treballadors gratuïts amb les pràctiques i patien l'aparició dels cicles i limitacions horàries per a compatibilitzar estudis i feina. Les directrius del Banc Mun-

lleis emeses. També la de Formació Professional que apareix com a unificadora de les tres modalitats de FP existents (inicial-reglada, contínua i ocupacional). Aquesta llei compta amb l'adhesió de patronals i sindicats perquè els seus milionaris cursos -FORCEM- passen a tenir validesa acadèmica (en un sistema "Nacional de Qualificacions" sobre la base de les existents al sistema productiu) i a ells se'ls dona un paper central en el "Consejo General de la FP", amb el conseqüent buidament de la FP regalada que és essencialment la pública.

La LOU per la seva banda, eleva a rang de llei -només amb una clàusula addicional- tots els processos privatitzadors ja en funcionament però que encara eren pegots que buscaven la despesa pública zero (actualment la despesa pública total a universitats és el 0,9% del PIB): contractes-programes amb empreses, multiplicació de carreres de cicle curt de la mà de la dels màsters i postgraus, matrícules..., a la vegada que privilegia a les universitats privades. La conseqüència immediata del primer aspecte, genera invariablement dins les públiques el desenvolupament d'universitats d'èlit privilegiades per la inversió de les empreses.

Aquest procés privatitzador genera reconversions i precarització entre el professorat públic de tots els nivells educatius tot buscant la reducció de costos davant la reducció pressupostària.

Fins aquí podria tenir molts elements comuns amb la política del PSOE, però l'aprofundiment de l'atac, la crisi de la globalització... empenyen a la burgesia a aprofitar les mesures per enfortir l'Estat repressor i, en el cas espanyol, especialment combatre els nacionalismes que el debiliten. Per fer-ho el PP: 1. busca un aliat històric del franquisme -l'Església amb el Concordat- que li facilita control ideològic a canvi de tornar a ser la principal empresa subvencionada del sector; i 2. enforteix el centralisme i retalla qualsevol aspecte democràtic. Exemples del primer estarien la religió a la LOCE (amb el 9,6% d'hores lectives a primària, igual que educació física o artística, i superant al conjunt de l'ESO les hores de ciències i tecnologia) sempre acompanyats dels sucosos concerts, o

l'increment de subvencions a les universitats religioses. Exemples del segon, la dràstica reducció de competències de Claustres i Consells Escolars que estableix la LOCE amb la conseqüent jerarquització dels centres, suprimint drets als alumnes i ampliant el poder dels directors anomenats a dit per l'Administració; el Consejo General de la FP o el sistema "nacional" de qualificacions; o l'increment de poders dels rectors universitaris i els Consells Socials -amb empresaris inclosos- a costa de la supressió de la representació de professorat no catedràtic, del PAS o de l'alumnat...

Però el tema del control sí genera diferències entre les burgesies perquè representa poder. Són les lluites que s'amaguen per les

mobilitzacions contra la LOU de l'1 de febrer són sens dubte les més exemplars, però tot i així, van acabar marcades per la posició dels aparells majoritaris, tant polítics com sindicals. Mentre ells pujaven al tren en marxa de les mobilitzacions estudiantils, aquestes no aconseguien vertebrar una coordinació estatal estable que permetés donar-los continuïtat o defensar-se dels atacs contra universitats, com la Hispalense o la de Santiago. En la lluita per la insubmissió a la LOU només quedava ja Girona. D'altra banda el silenci va acompanyar l'aprovació de la d'FP, i la resposta a la LOCE, si bé va portar als sindicats a convocar una vaga amb alt seguiment -menys entre professorat de secundària- el primer trimestre

competències. PNB i CiU van votar en contra de la llei de FP, CiU ha portat al constitucional la LOCE encara que va acabar pactant la LOU, a diferència del PNB... Diferències que al final eixuguen, recollint les molletes de poder que cauen de la taula del PP. Així, la LUC (Llei Universitats de Catalunya) poc ha d'envejar al seu marc estatal, la LOU, amb la diferència de que CiU i ERC la van aprovar, com tampoc no és envejable l'equivalent basc del FORCEM, ni la política d'ambdós amb la religió -p.ex. en les recents llistes d'interins de la Generalitat han fet passar davant de molts companys al professorat de religió posat a dit pel Bisbat en nom de l'antiguitat...-.

Les respostes

Malgrat la fondària de l'atac, la resposta no ha estat a l'alçada. Les

d'aquest curs, no ha tingut cap continuïtat.

De fet, el problema de fons són les posicions i els compromisos dels partits "d'esquerres" i els sindicats institucionals. Començant pels partits, recordem a PSOE pactant amb IU la LOGSE que iniciava els concerts; o al PSC amb ERC i IC a l'Ajuntament de Barcelona aprovant el curs passat la doble xarxa d'escoles bressol i el curs anterior la privatització dels seus menjadors; o a ERC votant la LUC... Si seguim pels sindicats, trobarem a CCOO i UGT consensuant la d'FP que és la que garanteix la seva continuïtat com a aparells -per ex. a CCOO del Forcem treu el 60% de les seves despeses-, no mobilitzant front la LOU ni la LUC ni a professorat ni PAS, o recolzant, junt a USTEC els concerts. USTEC només ha denunciat els d'èlit, però en el seu

programa manté els altres. Només CGT els rebutja. Però a les recents eleccions sindicals, USTEC, CCOO i UGT han ratificat el seu poder i CGT ha seguit fora en el cas de professorat no-universitari a Catalunya, ha baixat a Andalusia i només obté alguna presència en algunes universitats, sobretot a nivell de PAS. L'abstenció elevada arreu. El mal fet pel sistema dominant els darrers anys, posa difícil la necessària resposta a l'atac del PP perquè de la mà d'haver empès a molts treballadors a portar els seus fills a la concertada, s'ha consolidat un raonament d'impotència davant les maniobres dels aparells que dificulta una organització pròpia que els aturi i porti la lluita fins al final.

Tot i així, hi ha punts tan punyents que possibiliten iniciar respostes i cal aprofitar-los. La plataforma estatal – amb partits i sindicats institucionals inclosos- prepara mobilitzacions contra la LOCE pel curs vinent. També està en marxa el projecte d'un Fòrum sobre l'educació a Catalunya i que al comptar amb els sindicats de classe cal pressionar per a que el debat arribi als llocs de treball: aquest és el compromís de CGT. Les posicions, molt tèbies, deixen clar els lligams amb la propera campanya electoral de Maragall, però cal aprofitar totes les puntes per organitzar el moviment que enfronti la política educativa del PP. Perquè aquest és l'únic camí: organitzar la mobilització. En això estem, i esperem trobar-vos a tots.

Mª Esther del Alcázar

Manipulació ideològica

Com a resultat de les mobilitzacions contra la guerra (invasió) de l'Iraq és de comú coneixement el significat dels termes “**Guerra preventiva**” (Agressió sense justificació), “**Danys col·laterals**” (Atacs a la població), etc. Cada dia a la TV es pot comprovar, en els noticiaris principalment, l'engany del llenguatge que s'utilitza; per exemple en les notícies sobre Palestina els “**Assassinats selectius**” (Terrorisme d'Estat) o les “**operacions d'Israel**” (incursions militars en territori aliè); també les notícies del país basc o d'altres conflictes donen molt de suc.

Seria interessant anar confeccionant un diccionari (si no està ja fet!) de les paraules i frases producte de la manipulació ideològica del capital. Tot seguit reproduïm, per aclaridor en aquest sentit, una petita part de l'article electrònic *Sobre “globalització” e “imperialisme”* trobat a l'adreça <http://www.rebellion.org> que recomano visitar. L'autor és Antonio J. Torres (La Haine) i reivindica el manteniment del terme imperialisme per definir el capitalisme actual tot aclarint que no es tracta d'una qüestió semàntica sinó la possibilitat d'enllaçar amb la tradició històrica de Lenin i altres revolucionaris:

Però, malgrat tot, en determinades ocasions, els propis capitalistes no tenen cap pudor en reconèixer que en la seva “guerra de propaganda”, la manipulació de les paraules, i àdhuc la invenció de termes per a fenòmens que ja tenen una denominació, és part essencial i una pràctica habitual.

D'aquesta forma, l'economista nord-americà John K. Galbraith, ex assessor dels presidents Roosevelt i Kennedy, caracteritza el terme “**globalització**” de la següent manera: “(la globalització) és un terme que nosaltres mateixos, els americans, inventàrem per dissimular la nostra política d'avenç econòmic

en altres països i per tornar respectables els moviments especulatiu del capital”. No queda aquí la cosa, l'ex-Secretari d'Estat nord-americà, Henry Kissinger, ho té més clar: “*al que se li diu globalització és en veritat un altre nom emprat per definir la posició dominant dels Estats Units*”.

I acaba l'article:

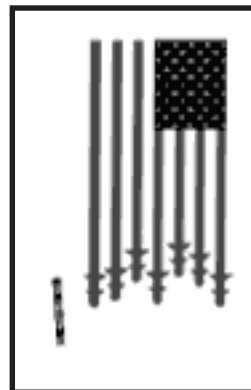
No ho oblidem, el capitalisme sempre ha portat a terme, des de la seva existència, una intensa lluita ideològica i política contra els seus adversaris; és una “guerra de propaganda” en la qual la manipulació de les paraules acompleix un fi comunicatiu determinat, per exemple, amb el terme “globalització” es pretén atenuar, dissimular, o eliminar l'existència de la dominació dels estats imperialistes.

Per últim, reflexionem sobre el següent diàleg, bastant il·lustratiu i aclaridor al respecte, que mantenen els personatges Humpty-Dumpty i Alicia, de l'obra “*A través del mirall i el que Alicia trobà a l'altre costat*” del britànic Lewis Carrol; és per sucari-hi pa:

“Quan jo uso una paraula –insistí Humpty-Dumpty amb un to de veu desdenyós- vol dir el que jo vull que digui..., ni més ni menys. La qüestió –insistí Alicia- és si es pot fer que les paraules signifiquin tantes coses diferents. La qüestió –concloué Humpty-Dumpty- és saber qui és el qui mana, això és tot”.

Palet

PD: Una altra, “**forces pacificadoras**” (exercit d'ocupació) per anomenar les tropes militars espanyoles a l'Iraq. Les normes secretes de la premsa espanyola ens intenten colar l'antinòmia Violència-Pau.

Abstenció i gir a l'esquerra

El darrer 24 d'agost van haver eleccions a l'Argentina, unes de les moltes que hi haurà en pocs mesos al país, però aquestes són molt importants pel que representa la ciutat de Buenos Aires en la vida política i social; igual que les que hi haurà a la província de Buenos Aires el 14 de setembre que ve.

Amb el 37% dels vots va guanyar Mauricio Macri, amic de l'expresident Menem, un empresari enriquit durant el govern d'aquest darrer amb les privatitzacions i negocis amb l'Estat. Va quedar en segon lloc amb el 33'68% dels vots Aníbal Ibarra, Cap de govern actual de la Ciutat de Buenos Aires, amb el suport del president Kirchner.

Amb la llei electoral que regeix, haurà d'haver-hi una segona volta, perquè cap dels candidats no va aconseguir la majoria absoluta. No ha estat cap sorpresa, ja ho anticipaven les enquestes i, sobretot, la campanya dels mitjans que només es preocupaven de Macri-Ibarra, com si no hi haguessin més candidatures.

Enmig de tot això hi ha dues situacions que cal destacar, per la incidència i pel que reflecteixen. Primer, l'alt índex d'abstenció, un de cada tres habitants de Buenos

Aires no va anar a votar, al voltant de 800.000 persones. Segon, els 212.637 vots per Luis Zamora, candidat d'Autodeterminación y Libertad. El 12'3% va votar candidats de l'esquerra, que li permetran tenir 2 diputats nacionals y 8 diputats a la ciutat de Buenos Aires.

Patricia Bullrich (exministra de De la Rua) va ser quarta amb 170.023 vots i Cristian Caram cinquè amb 33.038 vots, la qual cosa confirma l'enfonsament del Partido Radical. Izquierda Unida, amb 21.145 vots, l'97% dels vots, va ser la sisena força i, tot i que perd un diputat, aconseguix que Vilma Ripoll continuï com a legisladora de Buenos Aires.

El 14 de setembre té lloc la segona volta. Macri, provant de recollir l'important vot de l'esquerra, p o q u e s h o r e s abans de la votació ofería a Zamora ser el pròxim Defensor del Poble. El dirigent d'AyL, va qualificar

“d'oportunisme polític” l'oferta, rebutjant-la de ple tot i reafirmant la seva crida per a la segona volta de votar en blanc o abstenir-se –ni Macri, ni Ibarra- i anunciant que farà una campanya activa.

Aquestes eleccions reflecteixen d'una manera distorsionada la situació que s'ha obert a l'Argentina des de desembre de 2001, amb la rebel·lió popular.

L'abstenció alta confirma que un de cada tres argentins no confia en les eleccions ni que els partits tradicionals serveixin per superar la situació actual, alhora que els vots a Zamora reflecteixen que un sector important del moviment obrer i popular comença a veure en l'esquerra la sortida a la misèria que pateixen.

Per tot això l'esquerra argentina, especialment el trotskisme (MST, MAS, PO, PTS, FOS, CS), pel pes que tenen les seves organitzacions en els treballadors i el poble, a les fàbriques ocupades, a les assemblees de piqueteros i, particularment, Zamora com a figura pública més destacada de l'esquerra, té un gran repte davant seu: superar la divisió amb un programa comú que ofereixi una sortida obrera i popular, socialista, contra l'imperialisme, les multinacionals, l'oligarquia i els empresaris nacionals.

Guillermo

Hem publicat en un LI especial les resolucions de la nostra II Conferència. Demana'ns-el.

El "Full de Ruta"

Crònica d'una mort anunciada

Aquest estiu s'ha produït la fi oficial del "Full de ruta", el darrer pla de l'ONU, la UE, Rússia i EUA per acabar amb la Intifada palestina. De fet tot el procés ha estat més virtual que real: tot i que sobre el paper Sharon parlava de pau, Israel no ha deixat d'aprofundir l'ofec sobre el poble palestí.

Sharon es limitava a oferir gestos per tenir tranquils els membres del Quartet: l'alliberament d'alguns centenars de presoners, activistes molt vells o gent sense vinculació directa amb la resistència (actualment hi ha més de 8.000 presos polítics palestins), o el desmantellament de quatre cases dels assentaments mal anomenats "il·legals" (il·legals ho són tots, en aquest cas es tractava dels que el mateix govern israelià no reconeix). Tot plegat un bon bany cosmètic per aconseguir la foto d'un Sharon transformat de falcó a gavina. En el marc de la guerra de l'Iraq –com després de la primera guerra del Golf– calia pacificar Palestina, per evitar encara més recel en el món àrab.

Bones paraules als discursos i,

sobre el terreny, política de fets consumats. Sota el "Full de ruta" no s'ha aturat la construcció del mur que separa Cisjordània del territori israelià, empassant-se encara més terra palestina i deixant molts camperols sense cap forma de supervivència; també han continuat els assassinats "selectius" d'activistes (quin cinisme considerar selectiu llençar míssils sobre Gaza, un dels territoris amb major densitat de població del món). Mentre Sharon i Abu Mazen parlaven de pau, als territoris ocupats no s'aturaven les detencions i el gruix de la població havia de suportar constants controls i tocs de queda. Tot això amb el vist-i-plau de les grans potències que, ràpidament, van deixar de banda les seves diferències sobre l'Iraq per posar-se d'acord per acabar amb el "terrorisme palestí".

Amb tota la pressió d'un acord de pau que no ofería cap garantia al poble palestí, patrocinat pels més forts, la resistència palestina va

acceptar una "hudna", una treva de tres mesos negociada amb l'Autoritat Palestina. Però sobre el terreny res no canviava: l'únic avenç era la recuperació dels contactes entre la policia palestina i els serveis de seguretat israelians per aturar la Intifada. S'havia plantejat de nou la fi del setge sobre Arafat, però en la vida quotidiana, al carrer, no hi havia cap indici que s'estigués desenvolupant un procés de pau.

Quan es van reemprendre els atemptats, Abu Mazen i Arafat van respondre amb la tradicional condemna, van seguir les detencions d'activistes i van congelar els comptes de les organitzacions vinculades a la resistència. Díficil paper el de qui intenta fer bona lletra per al botxí del seu poble.

2/9/2003

Cristina (Barcelona)

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Calxa 2100- 3459-38- 2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001 Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

